Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . . » 4,50	Ἑξάμηνος » » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος | Ἐν Ἀθήναις, 9 Ἰανουαρίου 1910 | Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 6

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων.— Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν αὐστριακὴν πόλιν Μπραουνάου, πρὸ τῆς μάχης τοῦ Ἀουστερλίτς. Ὁ λοχαγὸς τῶν οὐσσάρων Λουδοβίκος Κορμᾶς, ὑπασπιστὴς τοῦ Ναπολέοντος, γευματίζει μετὰ τῆς συζύγου του Λευκοθέας, τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, καὶ τοῦ Τιάρκου,— τοῦ μικροῦ βοηθοῦ, τὸν ὁποῖον πρό τινων ἡμερῶν εἶχαν εὕρει εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν ἐπῆραν εἰς τὸ σπίτι των.— Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γεύματος, ἔρχεται ἀγγελιαφόρος καὶ ζητεῖ τὸν λοχαγὸν ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Κορμᾶς τρέχει ἀμέσως εἰς τὸ Στρατηγεῖον, ἀνήσυχος ὀλίγον καὶ ἀπορῶν τί νὰ τὸν θέλῃ ἄρα γε ὁ Ναπολέων.

Ἔξαφνα ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του :

— Τὸ ἠύρα! ἀνέκραξεν. Ὁ Ναπολέων θὰ ἔμαθε πῶς ἡ Λευκοθέα βρίσκεται στὸ Μπραουνάου, καὶ θὰ μοῦ 'πῇ νὰ τὴν στείλω πίσω στὴ Γαλλία!

Αὐτὸ θὰ ἦτο ὡρισμένως. Πρὸ ὀλίγου ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν δὲν τοῦς εἶχεν ὑπενθυμίσῃ, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὰς συζύγους τῶν ἀξιωματικῶν νὰ ἔρχωνται πρὸς αὐτοὺς ἐν καιρῷ ἐκστρατείας;

Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ καταστρώσῃ τὴν ὑπεράσπισίν του. Γραμματεὺς παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν καὶ ἔκραξεν :

— Ὁ λοχαγὸς Κορμᾶς.

Εἰσῆλθεν εἰς εὐρύχωρον δωμάτιον, ἐπιπλωμένον λιτῶς μὲ τρία-τέσσαρα τραπέζια, φορτωμένα μὲ ἔγγραφα. Ἀληθὴς θάλασσα χαρτίων ἐκάλυπτεν ἐπίσης τὸ πάτωμα, ὅπου ὁ Ναπολέων, μὲ τὴν χεῖρα εἰς τὴν ράχιν, ἐβημάτιζεν ἐπάνω, κάτω, ἀκαταπαύστως. Ὁ ἰδιαίτερος γραμματεύς του, ὁ βαρῶνος Μεννεβάλ, καθήμενος πλησίον τοῦ παραθύρου, ἔγραφεν, ἁρπάζων εἰς τὰ πεταχτὰ τὰ ράκη τῶν φράσεων, τὰ ὁποῖα ἐξήρχοντο ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ αὐτοκράτορος.

Εἰσελθόντος τοῦ Κορμᾶ, ὁ Ναπολέων δὲν διέκοψε διόλου τὴν ὑπαγόρευσιν, τοῦτο δὲ ἦτο, διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰς συνηθείας του, δεῖγμα ἐμπιστοσύνης καὶ φιλίας. Ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ὄρθιος, εὐθυτενὴς καὶ ἀκίνητος παρὰ τὴν θύραν, παρατηρῶν τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν μέγαν ἄνδρα τοῦ ὁποίου εἶχε παρακολουθήσῃ τὸ ἐκπληκτικὸν στάδιον.

Ἀφότου ἐφόρεσε τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα, ὁ Ναπολέων μετεβλήθη. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ἰσχυὸς ἥρως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πολέμων· εἶχε χονδρύνῃ ἀρκετά· ἀλλ' ἡ κεφαλή, μὲ τὰς στρογγυλὰς παρειὰς καὶ τὸ ἰσχυρὸν μέτωπον, εἶχε κερδίσῃ εἰς ἐπιβολὴν καὶ μεγαλεῖον.

Ὁ κοσμοκράτωρ ἦτο τότε εἰς ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς δυνάμεώς του καὶ τῶν ὑπερανθρώπων του προτερημάτων.

Ἐπὶ τῆς μεσαίας τραπέζης ἦτο ἀνοικτὸς ἕνας μεγάλος χάρτης καὶ διάφορα σχέδια. Διατρέχων ὁλονὲν τὰς ἀναριθμήτους ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐλάμβανεν ἀπὸ ἕνα δίσκον τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ γραφείου του, καὶ τὰς ὁποίας ἀπέρριπτε μόλις ἀνεγίνωσκεν, ὁ αὐτοκράτωρ προητοίμαζε τὴν μάχην τοῦ Ἀουστερλίτς.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν ὑπαγόρευσίν του καὶ ἐπήγαινε νὰ παρακολουθήσῃ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὴν πορείαν τῶν διαφόρων στρατειῶν του. Πότε ἐκάρφονε πυρετωδῶς μίαν καρφίτσαν μὲ κόκκινον κεφάλι εἰς τὸν χάρτην, πότε ἐξηπλόνετο ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης διὰ νὰ μετρήσῃ μίαν ἀπόστασιν διὰ τοῦ διαβήτου.

Ἔξαφνα ἐστάθη ἀποτόμως κ' ἐπῆγε νὰ καθήσῃ εἰς μικρὰν πολυθρόναν, τὴν ὁποίαν ἐφρόντιζαν πάντοτε, εἰς ὅλας τὰς μετακομίσεις, νὰ τοποθετοῦν πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν

«Ὁ Βυδὸγ ἐτριγύριζε τὴν κατοικίαν τοῦ Τιάρκου...»

θέσιν, πλησίον στρογγυλοῦ τραπεζίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο δύο-τρεῖς ταμβακοθῆκαι.

Ἔλαβε μίαν, τὴν ἤνοιξε, ἐπῆρε μίαν πρέζαν κατὰ τὸν τρόπον τὸν ἰδικόν του, —δηλαδὴ ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἀνεμον μίαν πρέζαν ταμβάκου,—καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Κορμᾶν, ὁ ὁποῖος ἀνέμενε πάντοτε παρὰ τὴν θύραν, τῷ εἶπε :

— Πλησίασε, μικρέ μου !

Ὁ Λουδοβίκος ἐκροχώρησεν ἐντελῶς ἥσυχος. Ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐκάλει, κατὰ τὴν παλαιάν του συνήθειαν «μικρέ μου», τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλά...

Ὁ γραμματεύς, βλέπων τὸν Ναπολέοντα συνομιλοῦντα μὲ τὸν ἀξιωματικόν, ἐκωφελήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀποσυρθῇ, διὰ νὰ καθαρογράψῃ τὰς πενήντα σελίδας ταχυγραφίας, τὰς ὁποίας εἶχε γεμίσῃ ἡ πυρετώδης ὑπαγόρευσις τοῦ αὐτοκράτορος.

— Ὥστε λοιπόν, κύριε λοχαγέ, εἶπεν ὁ Ναπολέων, φαίνεται ὅτι κουβαλοῦμε καὶ τὰς γυναῖκάς μας εἰς τὸ στρατόπεδον.

—Νάτα μας ! ἐσυλλογίσθη ὁ Κορμᾶς.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη, ὁμολογῶ ὅτι ἡ σύζυγός μου, ἡ ὁποία κατὰ τὰς διαταγὰς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ὤφειλε νὰκολουθήσῃ τὸν θίασον τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου εἰς τὴν Βιέννην, ἐπέστευσε τὸ ταξεῖδι της ὀλίγας ἑβδομάδας. κ' εὑρίσκεται πραγματικῶς εἰς τὸ Μπραουνάου ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν.

Ὁ Ναπολέων ἐκρότησε τὸ σκέπασμα τῆς ταμβακοθήκης του.

— Ξεύρεις καλά, εἶπε μὲ κάποιαν αὐστηρότητα, ὅτι δὲν θέλω γυναῖκας στὸν πόλεμο.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Κορμᾶς χαιρετῶν, ἡ Λευκοθέα θὰναχωρήσῃ αὔριον.

— Ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, δὲν θὰναχωρήσῃ ἡ Λευκοθέα, ἀλλὰ σύ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος !

Ὁ Ναπολέων ἠρεύνησε τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης σωρὸν τῶν ἐγγράφων, ἐξεχώρισε μίαν ἐπιστολήν, καὶ τείνων αὐτὴν πρὸς τὸν Λουδοβίκον Κορμᾶν, τῷ εἶπε :

— Διάβασε ! (*)

Ὁ Κορμᾶς τὴν ἀνέγνωσεν· ἦτο ἀνώνυμος ἐπιστολή, εἰδοποιοῦσα τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι ἡ γέφυρα τοῦ Θαβώρ, ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως, εἶχεν ὑπονομευθῇ ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν.

— Ἐνόησες ; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Μεθαύριον, κατὰ τὰς διαταγάς ποῦ τοὺς ἔστειλα, τὰ στρατεύματα τοῦ Δαβοὺς καὶ τοῦ Λάνν θὰ περάσουν αὐτὴν τὴν γέφυραν διὰ νὰ προχωρήσουν εἰς τὸ Τέλλνιτς, ὅπου θὰ γίνῃ ἡ συγκέντρωσις. Καὶ θὰ τιναχθοῦν εἰς τὸν ἀέρα, ἐὰν οἱ στρατηγοὶ δὲν εἰδοποιηθοῦν ἐγκαίρως. Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς εἰδοποιήσωμεν, καὶ ἐπιφορτίζω σὲ μὲ αὐτὴν τὴν ἀποστολήν.

— Εὐχαριστῶ, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ἁπλῶς ὁ Λουδοβίκος.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ μ' εὐχαριστῆσῃς, διότι ἡ ἀποστολὴ εἶνε κινδυνώδης. Διὰ νὰ σὲ τιμωρήσω ποῦ μὲ παρήκουσες καὶ ἔφερες εἰς τὴν Αὐστρίαν τὴν γυναῖκά σου, σὲ στέλλω ἐκεῖ κάτω.

Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ὕψωσε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν τιμωροῦν ἕνα ἀξιωματικόν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὑπερηφάνως, ὅταν τῷ ἀναθέτουν μίαν κινδυνώδη ἀποστολήν.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ναπολέοντος ἔλαμψεν.

— Ὡραία ἀπάντησις, μικρέ μου, εἶπεν· ἐὰν ἐπιστρέψῃς, θὰ εὕρῃς τὴν γυναῖκά σου εἰς τὴν Βιέννην καὶ τὰ γαλόνια τοῦ συνταγματάρχου.

Ἔπειτα, ἀλλάζων ὕφος, προσέθεσε μὲ κάποιαν εἰρωνείαν :

— Ἀλήθεια, εἶνε ἀκόμη χορεύτρια ἡ γυναῖκά σου ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Ἀνοησία !.. Μὴ λησμονῆτε ὅμως τί μοῦ ὑποσχεθήκατε κ' οἱ δύο σας.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Μόλις ἀποκτήσωμεν παιδί, ἡ Λευκοθέα θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἐπάγγελμά της.

— Λοιπόν, κάμετε γρήγορα, συνεπέρανε φιλικῶς ὁ αὐτοκράτωρ. Δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχῃ γυναῖκα χορεύτριαν ἕνας ἀπὸ τοὺς μέλλοντας στρατηγούς μου !

Τὸ σχέδιον τοῦ Αὐτοκράτορος.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅπου ἐδοκίμασε νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔδιδεν εἰς τὸν Κορμᾶν διὰ τὸν πρίγκιπα Μυράτ. Ἀλλ' εὐκολώτερα ἠμποροῦσε νὰ ὑπαγορεύσῃ δέκα σελίδας παρὰ νὰ γράψῃ δύο γραμμάς. Ἔγραφε πολὺ ἄσχημα· ἡ ζωηρότης τοῦ πνεύματός του δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὴν κίνησιν τῆς χειρός. Ἐχάρασσε τὰ ψηφία ἡμιτελῆ καὶ δὲν ἐτελείωνε ποτὲ οὔτε τὴν λέξιν οὔτε τὴν γραμμήν. Διὰ τὴν ὀρθογραφίαν δὲν τὸν ἔμελλε καθόλου. Ὁπωσδήποτε κατώρθωσε νὰ γεμίσῃ μισὴν σελίδα μὲ τὸ χονδρὸν ἀκανόνιστον γράψιμόν του, τὴν ὁποίαν ἐσφράγισεν ὁ ἴδιος, τείνων δὲ τὸν φάκελλον πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, τῷ εἶπε :

— Ἐὰν κινδυνεύσῃς νὰ συλληφθῇς, ἐξαφάνισε ἀμέσως αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

— Ὅσον εἶμαι ζωντανός, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Κορμᾶς, θέτων τὸν φάκελλον εἰς τὴν τσέπην του, κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐγγίσῃ.

— Λαμπρά, ἐφωνοῦσεν ὁ Ναπολέων. Τὸ σχέδιόν μου εἶνε νὰ κάμω τοὺς Αὐστριακοὺς νὰ πιστεύσουν, ὅτι θὰπλωθῶ πρὸς τὴν Πράγαν· ὥστε ἐὰν ἐμάνθαναν ὅτι τὰ στρατεύματα τοῦ Λάνν καὶ τοῦ Μυρὰτ θὰ περάσουν τὸν Δούναβιν, ὅλοι μου οἱ συνδυασμοὶ θὰ ἐπήγαιναν χαμένοι.

— Δὲν θὰ τὸ μάθουν, ἀνέκραξεν ὑπερηφάνως ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ Ναπολέων εἰςῆλθε κατόπιν εἰς τὰς λεπτομερείας τῆς δυσκόλου ἀποστολῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέθετεν εἰς τὸν Λουδοβίκον Κορμᾶν. Τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὶ αὐτὶ φιλικῶς καὶ τὸν ὡδήγησε πλησίον τοῦ μεγάλου χάρτου.

— Κύτταξε, μικρέ μου, τῷ εἶπε. Πρόκειται, νὰ διασχίσῃς τὰς ἐχθρικὰς γραμμάς, αἱ ὁποῖαι ἐκτείνονται ἐδῶ ἐφ' ὅλης τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Δουνάβεως. Εἰς ἀπόστασιν δέκα λευγῶν ἀπὸ τὸ Μπραουνάου θὰ εὕρῃς τὰς αὐστριακὰς προφυλακάς, τὰς ὁποίας πρέπει νὰποφύγῃς.

— Θὰ τὰς ἀποφύγω, Μεγαλειότατε.

— Ἔπειτα θὰ εὕρῃς τὸν στρατόν, ποῦ κατέχει ὅλον αὐτὸ τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ Μπροῦνν ἕως τὸ Μιστελμπάχ· πρέπει νὰ περάσῃς ἀπὸ μέσα.

— Θὰ περάσω ἀπὸ μέσα, Μεγαλειότατε.

— Μὲ τί τρόπον ;

— Δὲν ἠξεύρω, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ θὰ περάσω.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμάς.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀνδρείας σου, εἶπεν ὕστερα, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν δὲν χρειάζεται μόνον ἀνδρεία· χρειάζεται καὶ πονηριά. Νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ μετεμφιεσθῇς διὰ νὰ περάσῃς ἀγνώριστος.

— Θὰ μετεμφιεσθῶ, Μεγαλειότατε.

— Πῶς ;

Ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς ἐσκέφθη πρὶν ἀποκριθῇ, ἀλλ' ὁ Ναπολέων τὸν ἐπρόλαβε :

— Νὰ μετεμφιεσθῇς, τῷ εἶπεν, εἰς ἀτσίγγανον. Ἡ χώρα εἶνε πλημμυρισμένη ἀπὸ τοὺς ἀλήτας αὐτούς, ποῦ τοὺς διέλυσα τὸ στρατόπεδον. Πολλοὶ ἀπεφάσισαν ἔκτοτε νὰ περάσουν εἰς τὸν ἐχθρικὸν στρατόν, ὥστε ἂν μετεμφιεσθῇς εἰς ἀτσίγγανον, δὲν θὰ κινήσῃς τὴν προσοχὴν διόλου.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης προβλέπει τὰ πάντα, ἀπεκρίθη ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς· δὲν μοῦ χρειάζεται τίποτε ἄλλο διὰ νὰ τὴν ὑπηρετήσω.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν σοβαρός.

— Θὰ σοῦ χρειασθοῦν πολλά, εἶπεν, ἡ ἀποστολή σου εἶνε δύσκολη !

— Θὰ εἶμαι λοιπὸν ἀκόμη εὐτυχέστερος, ἂν κατορθώσω νὰ τὴν φέρω εἰς πέρας, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς χαιρετῶν.

Ἡ ἀκρόασις ἔληξε, καὶ ὁ Ναπολέων ἤρχισε πάλιν νὰ ὑπαγορεύῃ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 44.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΩΣ ΕΠΕΡΑΣΑΜΕΝ

Ἀγαπητοί μου,

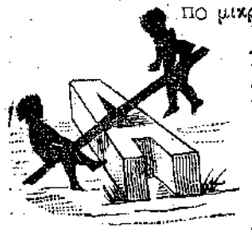

ΠΟ μικρὸν φίλον μας Ἀθηναῖον ἔλαβα τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν : «Κύριε Φαῖδον, μᾶς ὁμιλεῖτε σήμερον περὶ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ Νέου Ἔτους. Ἀλλὰ πότε, σᾶς παρακαλῶ, ἔγινεν ; Ἐγὼ τουλάχιστον δὲν ἐκατάλαβα τίποτε, παρὰ μίαν βροχὴν ραγδαιοτάτην, ἡ ὁποία ἐματαίωσε τὴν ἑορτήν, πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἐμπόρων...»

Ὁ μικρός μας φίλος ἔχει δίκαιον. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασα νὰ σᾶς ἀναφέρω τὴν κακὴν αὐτὴν βροχήν, διότι ἡ προηγουμένη μου ἐπιστολὴ ἐγράφη ἀπὸ τὴν προπαρεμονήν. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἐκτάκτως ὡραία, ἡ δὲ κίνησις εἰς τοὺς δρόμους τόσον ζωηρά, τόσον θορυβώδης, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι ἦτο αὐτὴ ἡ παραμονή. Οἱ πωληταὶ τῶν παιγνιδιῶν ἐξεκούφαιναν μὲ τὰς φωνάς των, οἱ δὲ μικροὶ πελάται των ἐξεκούφαιναν ἐπίσης μὲ τὰ ψώνια των. Τὸ Ἔτος ἔφευγε καὶ τὸ Νέον ἤρχετο. Ἦτο ἀληθινὰ ὡς μία προπομπὴ καὶ μία ὑποδοχή...

Ποῖος θὰ ἐπερίμενεν ὅτι τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἡμέραν θὰ τὴν διεδέχετο μία τόσον κακή ; Καὶ ὅμως ! Ἀπὸ τὴν νύκτα ὁ οὐρανὸς ἐσυννέφιασε καὶ τὸ πρωὶ ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Ἡ βροχὴ ἐξηκολούθησεν ὅλον τὸ ἀπόγευμα, ὅλην τὴν νύκτα, ἕως τὸ ἄλλο πρωί. Ἦτο ἡ Πρωτοχρονιά. Ἡ βροχὴ ἐκράτησεν ὀλίγον καὶ ἔγινεν ὁπωσδήποτε ἡ συνήθης δοξολογία εἰς τὴν Μητρόπολιν,—χωρὶς μεγάλην πομπὴν φέτος, διότι ἔλειπεν ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια.— Ἔπειτα ἡ βροχὴ ἐξανάρχισεν ἀτελείωτη. Ὅλη ἡ κίνησις, αἱ ἐπισκέψεις, αἱ εὐχαί, τὰ δῶρα, τὰ Δένδρα, ἐπνίγησαν εἰς τὸ κατακλυσμιαῖον αὐτὸ νερόν. Ὁ Ἅης-Βασίλης εἶδε κ' ἔπαθε νὰ γλυτώσῃ, καὶ ἀπὸ τὴν βίαν του καὶ τὴν σαστισμάραν του, βρεγμένος ὁ καϊμένος καὶ λασκωμένος, ἄφιαε πολλὰ σπίτια χωρὶς δῶρα. Τοῦ κάκου τὸν ἐπερίμεναν ἐκεῖ τὰ παιδιά, διότι...οἱ γονεῖς δὲν ἠμπόρεσαν νὰ βγοῦν ἔξω καὶ νὰ φωνίσουν.

Ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιὰ ἐπίσης, ὅσα συνειθίζουν νὰ παίρνουν τοὺς μπουναμάδες των εἰς χρῆμα καὶ νὰγοράζουν μόνα των τὰ δῶρα, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κάμουν αὐτὴν τὴν πρωτοχρονιάτικην περιοδείαν. Τὴν ἀνέβαλαν λοιπὸν δι' ἄλλην ἡμέραν, καὶ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἐφύλαξαν ὁριστικῶς τὰ λεπτά των. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔκαμαν ἄσχημα !... Ἀφοῦ ἐπέρασαν αἱ ἡμέραι τῶν παιγνιδιῶν, θὰ δαπανήσουν ἀργότερα τὰ χρήματά των εἰς πράγματα πλέον χρήσιμα. Καὶ αὐτὸ ἴσως εἶνε τὸ μόνον καλὸν τῆς κακῆς βροχῆς, ἡ ὁποία ἐξηκολούθησε σχεδὸν ἀδιακόπως ἐπὶ τρία ἡμερομνύκτια.

Ἔτσι ἐπεράσαμεν τὴν Πρωτοχρονιάν μας εἰς τὰς Ἀθήνας : *βρεχούμενην.* Λέγουν ὅμως ὅτι ἡ βροχὴ εἶνε καλὸς οἰωνός...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΣΟΜΠΑ

Στὰ ρεῖθρα τὰ λιθόστρωτα τοῦ δρόμου παγώνουν, κρυσταλλώνουν τὰ νερά,
κ' ἡ σόμπα λαμπυρίζει στὸ πλευρό μου καὶ τρίζουνε τὰ ξύλα τὰ ξερά.

Κάποιο κρυφὸ καὶ πεισμωμένο ἀγέρι
τὶς φλόγες της σαλεύει καὶ πλανᾷ
κ' ἡ ζεστασιὰ σὰν βελουδένιο χέρι
τὴν ὄψι μου χαϊδεύει ἀγαλινά.

Καὶ μὲ τὸ τριχωτὸ τὸ φόρεμά του
ὁ γάτος μας στὰ πόδια μου κοντὰ
μὲ τὸ βραχνὸ-βραχνὸ ρουθούνισμά του
στὸ τρίξιμο τῶν ξύλων ἀπαντᾷ.

Ο ΚΑΠΝΟΣ

Αἴ καπνέ, ποῦ ἀνεμοδέρνεις
καὶ στὰ σύννεφα ποῦ πᾷς,
μιὰ σηκώνεσαι, μιὰ γέρνεις,
μιὰ ζαρώνεις, μιὰ σκορπᾷς,
κατ' ἀπάνω ποῦ πηγαίνεις ;
τί γυρεύεις, τί προσμένεις ;

Τὴ ζεστή σου τὴ μητέρα
πῶς ἀφίνεις μ' ἀπονιὰ
καὶ στὸν παγωμένο ἀγέρα
καὶ στὸν ἄκαρδο χιονιᾶ
τὸ κορμί σου ἀναδεύεις ;
τί ζητᾷς ; ποῦ ταξειδεύεις ;

Μὲ τὶς φλόγες της σοῦ γνέφει
ἡ μαννοῦλα σου ἡ φωτιὰ
καὶ σοῦ λέει : ἐκεῖ στὰ νέφη
τὰ μεγάλα, τὰ πλατειὰ
ὅπου πᾷς μὲ δρόμον ἴσο,
θὰ παγώσῃς,—στρέψε πίσω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΟΥΚΛΕΣ

Κούκλα τῆς Δαχομέης

Ἐφαντάσθητε ποτέ, νεαραί μου ἀναγνώστριαι, ὅταν παίζετε μὲ τὴν ὡραίαν σας παρισινὴν κούκλαν, ἢ ὅταν καμαρόνετε ἁπλῶς τὴν ὡραίαν κούκλαν τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς σας, πῶς νὰ εἶνε τάχα καμωμέναι αἱ κοῦκλαι τῶν ἡμιαγρίων καὶ βαρβάρων κορασίων, τῆς μικρᾶς Ἐσκιμώας π. χ., ἡ ὁποία κατοικεῖ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πάγων, ἢ τῆς μικρᾶς Ἀραπίνας, ἡ ὁποία κρύπτεται εἰς τὰ πυκνὰ δάση τῶν Τροπικῶν ;

Ἴσως νομίζετε, ὅτι τὰ ἀπολίτιστα αὐτὰ παιδιὰ δὲν ἔχουν παιγνίδια. Ἀλλ' ἀπατᾶσθε. Παντοῦ, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, *τὰ παιδία παίζει.* Καὶ τὰ κορίτσια ἐπίσης...Καὶ μάλιστα, ὅσον πλέον

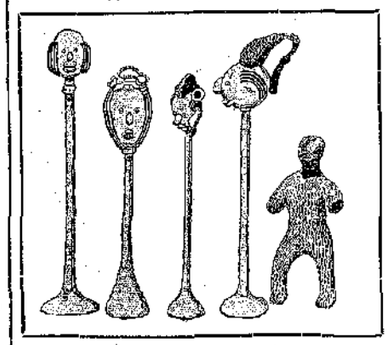

Κούκλαι Σουδανικαί.

ἄγρια καὶ ἀπολίτιστα εἶνε, τόσον περισσότερον ἀγαποῦν τὰ παιγνίδια, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξακολουθοῦν νὰ παίζουν καὶ ἀφοῦ μεγαλώσουν. Μαῦρα ἢ ἄσπρα, κόκκινα ἢ κίτρινα, πολιτισμένα ἢ βάρβαρα, τὰ κοριτσάκια εἶνε παντοῦ τὰ ἴδια. Ἔχουν τὰς ἰδίας διαθέσεις, τὰ ἴδια γοῦστα, τὰς ἰδίας εὐχαριστήσεις. Παντοῦ καὶ πάντοτε ἡ κοῦκλα εἶνε τὸ πλέον ἀγαπημένον των παιγνίδι, εὑρίσκω δὲ πολὺ φυσικὴν καὶ ἐντελῶς δικαιολογημένην τὴν προτίμησιν αὐτὴν διὰ μελλούσας μητέρας.

Κούκλα Ἰάβας.

Θὰ ἐγέμιζε κανεὶς ἓν ἀπέραντον Μουσεῖον μὲ τὰς διαφόρους κούκλας τοῦ κόσμου, καὶ ἂν ἀκόμη ἠρκεῖτο εἰς τὰ κυριώτερα εἴδη, εἰς τοὺς κοινοτέρους των τύπους. Διότι αἱ ἐξωτικαὶ αὐταὶ κοῦκλαι δὲν ἔχουν καμ-

μίαν σχέσιν μὲ τὰς ἰδικάς μας, μὲ τὰ χαριτωμένα ἐκεῖνα *μπεμπέ*, τὰ ἀφράτα καὶ ροδοκόκκινα, ποῦ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην καὶ ποῦ ὁμοιάζουν τόσον πολὺ μὲ ἀληθινὰ παιδάκια,—καὶ ποῦ εἶνε μάλιστα ὑπὸ μίαν ἔποψιν τελειότερα καὶ ἀπὸ αὐτά, διότι δὲν φωνάζουν παρὰ ὅταν θέλωμεν...

Κυττάξετε ὀλίγον παρακάτω αὐτὰ τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας τῶν Ἐρυθροδέρμων. Τί σᾶς λέγουν; Πρέπει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἔχῃ κανεὶς μάτια μικροῦ Ἀπάχη—(θὰ τὸν ἔχετε ἐξ ἀκοῆς τὸν φοβερὸν Ἐρυθρόδερμον ἀρχηγόν,)—διὰ νὰ βλέπῃ χωρὶς φρίκην τὰ ἄμορφα αὐτὰ καὶ ἀλλόκοτα ἀγαλμάτια, μὲ τὰ κτυπητὰ των χρώματα καὶ μὲ τὰ βάρβαρά των στολίδια ἀπὸ πτερὰ καὶ ἀπὸ χάνδρες.

Ἀκόμη χονδροειδέστεραι εἶνε αἱ κοῦκλαι τῆς Ἀφρικῆς. Ὡς πρότυπον τοῦ

Κούκλαι Ἰνδικαί.

εἴδους εἰμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν τὰς «Σουδανὰς κυρίας», τὰς ὁποίας κατασκευάζει εἰς τὴν Μεδίναν μία γρηᾶ Ἀραπίνα, συνδυάζουσα εὐδοκίμως τὰ ἐπαγγέλματα τῆς ἐμπειρικῆς παιδιάτρου καὶ τῆς πωλητρίας παιγνιδίων. Εἰς τὰ ἐντελῶς ἀρχέγονα αὐτὰ προϊόντα, τὸ σῶμα ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν ἁπλοῦν καλαμάκι, τὸ δὲ κεφάλι ἀπὸ μίαν σφαῖραν κηρίνην· ἡ κόμη ὅμως εἶνε κατασκευασμένη ἀπὸ ἀληθινὰς τρίχας, καὶ ἀναπαριστᾷ πιστότατα τὰς διαφόρους κομώσεις τῶν Σουδανίδων, τοὺς παραδόξους ἐκείνους *κότσους*, τοὺς ὁποίους αἱ γυναῖκες ἐκεῖ-πέρα ἀλείφουν καὶ μὲ ἄφθονον...βούτυρον, ὥστε νὰ διατηροῦνται ὁλοκλήρους ἑβδομάδας!

Κούκλαι τῶν Ἐρυθροδέρμων.

Ἀρκετὰ κοιναὶ εἰς τὴν Δαχομέην, αἱ κοῦκλαι εἶνε σπανιώτεραι εἰς τὴν Μαδαγασκάρην καὶ εἰς τὸ Κόγγον. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ σημειωθοῦν αἱ κοῦκλαι τοῦ Ἀνζουὰν (Κομόραι), διότι ἔχουν πραγματικῶς τὸ *ρεκὸρ* τῆς πρωτοτυπίας καὶ τῆς παραδοξότητος. Οἱ κάτοικοι τῶν Κομόρων εἶνε μουσουλμᾶνοι· ἐπειδὴ δὲ ἡ θρησκεία των ἀπαγορεύει τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, οἱ ἰθαγενεῖς τεχνῖται, δεισιδαίμονες, ἐσοφίσθησαν νὰ κατασκευάζουν κοῦκλες μὲ σῶμα, μὲ χέρια, μὲ πόδια, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι! Σᾶς δίδω λοιπὸν μία συμβουλήν: ὅταν σπάζῃ τὸ κεφάλι τῆς κούκλας σας, νὰ βαπτίζετε ἀμέσως τὸ ἀκρωμένον ἀκέφαλον σῶμα «κούκλαν ἀνζουανικήν».

Κούκλαι Ἰαπωνικαί.

Αἱ κοῦκλαι ἐν γένει τῆς Ἀσίας, κατασκευῆς πολὺ ἐπιμελημένης, μᾶς δίδουν πολυτίμους πληροφορίας περὶ τῶν ἐκεῖ γυναικείων συρμῶν. Οὕτως αἱ κοῦκλαι τῆς Τριχινοπόλεως, τῆς Μαδούρας ἢ τοῦ Μανδράς, μᾶς φανερώνουν τὴν ψύχωσιν τῶν κοσμημάτων, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὰς Ἰνδίας. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖ δὲν ἀρκοῦνται νὰ φοροῦν πολυάριθμα περιδέραια, βραχιόλια εἰς χέρια καὶ πόδια, δακτυλίδια εἰς ὅλα τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀλλὰ κρεμοῦν ἀκόμη ἀπὸ δύο καὶ τρία σκουλαρίκια εἰς κάθε των αὐτὶ καὶ εἰς τὴν μύτην των, φοροῦν δὲ εἰς τὸ κεφάλι ὁλόκληρον περικεφαλαίαν ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Αἱ ἀπομιμήσεις τῶν ζωντανῶν αὐτῶν ἀδαμαντοπωλείων στοιχίζουν ὀλίγες μόνες δεκάρες.

Ἄλλαι ἀπὸ τὰς ἀσιατικὰς αὐτὰς κούκλας παρίστανται ἐπάνω εἰς πλούσια ἁμάξια, ἄλλαι ἐπάνω εἰς ἐλέφαντας, πολυτελῶς σελλωμένους, καὶ ἄλλαι μέσα εἰς φορεῖα. Μᾶς δίδουν κάποιαν ἰδέαν τῆς μεγαλοπρεποῦς ζωῆς τῶν ἀσιανῶν μεγιστάνων, τῶν πριγκίπων τῶν λεγομένων Ραγιά, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν τὰς λαμπροτέρας αὐλάς.

Δὲν σᾶς συνιστῶ, ἀγαπηταί μου ἀναγνώστριαι, τὰς κούκλας τῶν Κινέζων! Οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἀντί, ὡς θὰ ἐπερίμενε κανείς, νὰ κάμνουν ἀγγελάκια, ἀπεναντίας κατασκευάζουν ἀληθινοὺς διαβόλους. Κυττάξατε αὐτὰ τὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα παριστάνει ἡ εἰκών μας καὶ φρίξατε! Οἱ Ἰάπωνες ὅμως κατασκευάζουν τὰς ὡραιοτέρας κούκλας τοῦ κόσμου. Ὑπάρχουν ἀρχαῖαι ἰαπωνικαὶ κοῦκλαι, αἱ ὁποῖαι τιμῶνται σήμερον χιλιάδας φράγκων· ἀλλὰ καὶ αἱ σημεριναί, μὲ τὰ εὔμορφα κεφαλάκια ἀπὸ λεπτὴν πορσελάνην καὶ μὲ τὰ πλουσίως κεντημένα φορέματα, εἶνε ἀληθινὰ κομψοτεχνήματα.

Αἱ μικραὶ Ἰαπωνέζαι προσέχουν πάρα πολὺ τὰς ὡραίας των κούκλας. Ποτὲ δὲν τὰς κτυποῦν ἐπάνω εἰς τὸ ἔπιπλα, ποτὲ δὲν ἀνοίγουν τὴν κοιλιάν των, διὰ νὰ ἰδοῦν «τί ἔχει μέσα», ποτὲ δὲν τοὺς χώνουν καρφιὰ εἰς τὸ κεφάλι, διὰ νὰ στηρίξουν τὰ ξεκολλημένα των μαλλιά... Ἡ στοργή των πρὸς τὰς μικρὰς κόρας ἔχει κάποιαν χροιὰν σεβασμοῦ, λατρείας. Κάθε χρόνον, τὴν 17 Μαρτίου, δίδεται πρὸς τιμήν των μία μεγάλη ἑορτή, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Χιναματσουρί. Τὴν ἡμέραν αὐτήν, εἰς τὰς αἰθούσας τὰς στολισμένας μὲ ἄνθη καὶ πολύχρωμα φαναράκια, αἱ κοῦκλαι ἐκτίθενται εἰς ἐταζέρας μὲ ὅλα των τὰ «προικιά». Καὶ αἱ μικραὶ *μουσμὲ* προσέρχονται ὡς εἰς ἐκκλησίαν νὰ τὰς προσκυνήσουν καὶ νὰ ταις κάμουν διάφορα δῶρα.

Ἐπειδὴ αἱ κοῦκλαι αὐταὶ δὲν χαλοῦν ποτέ, μεταβιβάζονται ἀπὸ μητέρα εἰς κόρην ἐπὶ πολλὰς γενεάς, συμβαίνει δὲ πολλάκις ἕνα κορίτσι εἰς τὴν Ἰαπωνίαν νὰ ἔχῃ ἐκ κληρονομίας ὁλόκληρον συλλογὴν κουκλῶν. Αὐτὸ θεωρεῖται δεῖγμα εὐγενείας. Καὶ ὅταν ἐκεῖ θέλουν νὰ εἴπουν ὅτι ἕνα κορίτσι εἶνε ἀπὸ μεγάλην καὶ ἀρχαίαν οἰκογένειαν, λέγουν: «Ἔχει διακόσες κοῦκλες!!!»

Μεταξύ μας ὅμως, νομίζω ὅτι τόση πιὰ πολυτέλεια δὲν ἀξίζει. Καὶ μίαν μόνον κούκλαν νὰ ἔχῃ ἕνα κοριτσάκι, εἶνε ἀρκετόν. Ἀλλὰ νὰ τὴν ἀγαπᾷ...

Κούκλαι κινεζικαί.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ταῦρος σύρων ἅμαξαν

Ὁ κ. Baynes, ἀμερικανὸς κτηνοτρόφος, κατώρθωσε νὰ γυμνάσῃ ἕνα νεαρὸν ταῦρον καὶ νὰ τὸν ζεύξῃ εἰς ἐλαφρὰν ἅμαξαν. Κατ' ἀρχὰς τὸ ζῷον ἐδείχθη ἐξαιρετικῶς δυσήνιον, ἀλλὰ βαθμηδὸν ὑπετάχθη τόσον τελείως, ὥστε τώρα θὰ συναγωνισθῇ μὲ ἵππους κατὰ τὰς προσεχεῖς ἱπποδρομίας τῆς Πενσυλβανίας.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ἅμαξα τοῦ κ. Baynes δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς κοινὰς βωδαμάξας, τὰς ὁποίας σύρουν τὰ *ράθυμα καματερά*.

Ἀπρόοπτον κιγκλίδωμα.

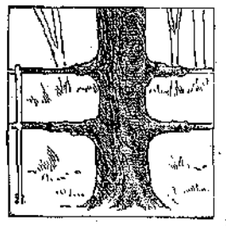

Εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, τὸ δένδρον ποῦ βλέπετε, συνήντησε τὸ σιδηροῦν κιγκλίδωμα τοῦ πάρκου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε φυτευμένον. Δὲν ἐστενοχωρήθη διόλου διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐστήριξεν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοὺς κατωτέρους του κλάδους καὶ τοὺς περιετύλιξεν οὕτως, ὥστε σήμερον, μὲ τὸν κάθετον κορμὸν καὶ τοὺς ὁριζοντίους κλάδους, νὰ ἀποτελῇ ἁρμονικὸν καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ κιγκλιδώματος.

Καὶ τὸ δένδρον αὐτό, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον ποῦ ἐγνωρίσατε, ὑπάρχει εἰς ἓν πάρκον τοῦ Λονδίνου καὶ ἐπιδεικνύεται ὡς ἓν τῶν θαυμάτων τῆς βλαστήσεως, τὰ ὁποῖα στηρίζουν τὴν γνώμην ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι καὶ τὰ φυτὰ ἔχουν ψυχήν. Καὶ βέβαια ἔχουν ψυχήν, ἀφοῦ ἔχουν...ἐξυπνάδαν!

Ἡ πλατεῖα τοῦ χωρίου.

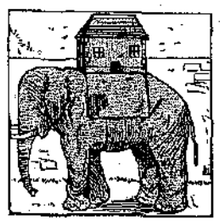

Σᾶς ὡμιλήσαμεν ἄλλοτε διὰ τὸν γερμανὸν δημοδιδάσκαλον καὶ μελισσοκόμον κ. Γκράϊνερ, ὁ ὁποῖος ἔχει εἰς τὸν κῆπόν του ἓν μικροσκοπικὸν χωρίον ἀπὸ κυψέλας ἐν εἴδει οἰκιῶν.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου τούτου εἶνε στημένον τὸ μνημεῖον ποῦ βλέπετε. Παριστᾷ μικρὸν ξύλινον ἐλέφαντα μὲ φορεῖον ἐπὶ τῆς ράχεώς του, ἀλλὰ τὸ φορεῖον αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ κυψέλη μελισσῶν. Τί ἄλλο ἀκόμη θὰ σοφισθῇ ὁ μοναδικὸς αὐτὸς κ. Γκράϊνερ!

Ζωγραφικὴ μὲ ἄμμον.

Ὁ κ. Kado Riotto δὲν εἶνε καλλιτέχνης κοινός· εἶνε ζωγράφος, ἀλλὰ ζωγραφίζει μὲ... ἄμμον. Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν εἶνε ἀντίγραφον ἑνὸς τῶν τελευταίων του πινάκων. Παριστᾷ ὡραῖον τοπίον μὲ βουνὰ χιονοσκεπῆ. Καὶ εἶνε καμωμένος ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἄμμους διαφόρων χρωμάτων, κολλημένας ἐπὶ τοῦ βάθους τοῦ πίνακος.

Οἱ πίνακες τοῦ κ. Riotto εἶνε ἔργα ὑπομονῆς ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικῆς ἀξίας. Δι' αὐτὸ τὰς ἀκριβοπληρόνουν ὄχι μόνον οἱ συλλέκται τῶν παραδόξων, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι τῆς ζωγραφικῆς.

Δικέφαλος Μόσχος.

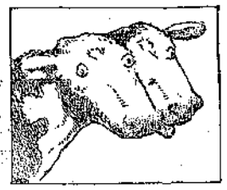

Εἰς τὸ Μπεσεράτον, χωρίον τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη κατ' αὐτὰς εἰς περίεργος μόσχος. Τὸ τέρας αὐτὸ ἔχει δύο κεφάλια, δύο στόματα, τρία μάτια, μίαν μόνον γλῶσσαν, μίαν ὀδοντοστοιχίαν καὶ τέσσαρας ρώθωνας.

Ὀλίγας ὥρας μόνον ἔζησε, ἀλλ' ἐβαλσαμώθη καὶ ἐστάλη εἰς ἓν Ζωολογικὸν Μουσεῖον.

Περίεργον καρόττον.

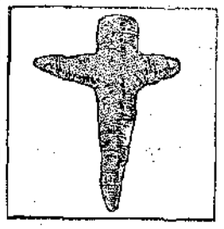

Ἰδοὺ καὶ ἓν τέρας τοῦ φυτικοῦ Βασιλείου. Τὸ καρόττον αὐτὸ εὑρέθη ἀπὸ ἕνα καλλιεργητὴν τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων. Τὸ σχῆμά του εἶνε ἀπὸ τὰ παραδοξότερα καὶ τὸ μέγεθός του μοναδικόν. Ζυγίζει σχεδὸν μίαν ὀκᾶν!

Ρεκὸρ ὕψους.

Τ' ἀεροπλάνα ἀμιλλῶνται τώρα εἰς ὕψος. Ὁ Λάθαμ εἰς τὴν Γαλλίαν εἶχεν ἀνέλθῃ πρό τινος εἰς ὕψος 1050 μέτρων· ἀλλ' ὁ Πωλαί, εἰς τὴν Ἀμερικήν, κατέρριψεν ἐσχάτως αὐτὸ τὸ ρεκόρ, ἀνελθὼν 1400 μέτρα!

Σφαῖρα φελλοῦ.

Πάρετε μίαν μικρὰν σφαῖραν ἀπὸ φελλόν, διαμέτρου δύο περίπου ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, βρέξατέ την καὶ κρεμάσατέ την εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς κλωστῆς. Κρατήσατέ την κρεμασμένην ὑπὸ τὴν βρύσην, εἰς ἀπόστασιν πέντε ἕως ἓξ

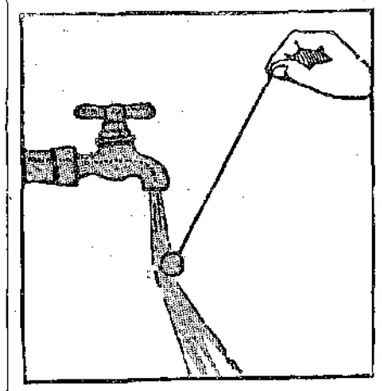

ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου ἀπὸ τὸν κρουνόν. Θὰ ἰδῆτε τότε μ' ἔκπληξίν σας ὅτι ἡ σφαῖρα θὰ μένῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἡ δὲ κλωστὴ θὰ σχηματίζῃ γωνίαν τριάκοντα περίπου μοιρῶν. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν θὰ σᾶς βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ περιέργου πειράματος.

Λύσις τοῦ προηγ. Παιγνίου.

("Ἴδε φυλλάδιον 5ον)

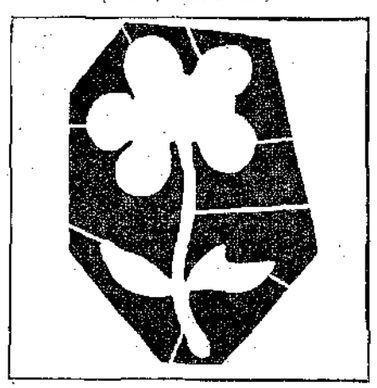

Ἰδοὺ πῶς πρέπει νὰ συναρμολογηθοῦν τὰ 8 μαῦρα τεμάχια, διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ λευκὸν ἄνθος.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΚΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

(Ἐπίκαιρον)

Στὴ μεγάλη πυρκαϊὰ τῶν ἀγακτόρων, ὅλοι ἐθαύμασαν τὸν κοντὸ τῆς στέγης, ποὺ κάθε πρωῒ ὑψώνετο ἡ γαλανόλευκη σημαία μας.

Ἔμενε ἀκλόνητος μέσα στὶς φλόγες, καὶ μόνο ἡ μπογιά του καιγόταν τριγύρω του, ὡσὰν θαυμάσιος φωτοστέφανος. Κι' ἔβγαζε καπνοὺς, καπνοὺς ἄσπρους ποὺ ἑνώνοντο μὲ τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ μας χρῶμα, κι' ἐκάναν θαυμάσια ἕνα σύμπλεγμα: τὸ χρῶμα τῆς σημαίας μας!

Τί μεγαλοπρέπεια' λὲς καὶ ἡ κυανόλευκος ἐκυμάτιζε περήφανη, στὶς φλόγες τοῦ ἐθνικοῦ κτιρίου!

Πῶς 'μοιάζει μὲ τὸ ἔθνος μας καὶ ὁ κοντὸς τῆς σημαίας.

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν, καὶ τόσες δυστυχίες, μὰ εἶνε φαίνεται γραφτό, μέσα στὶς συμφορές, τὸ ἔθνος μας ἀθάνατο παντοτεινὰ νὰ μένη, σὰν τῆς σημαίας τὸν κοντό, ἀκαυτο 'ς ὅλες τὶς φωτιές.

Ἄγγελος Αὐγερινὸς

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ εἶνε λυπημένα καὶ σκυθρωπά. Νομίζεις πῶς ὅλα ἔχουν μιὰ λύπη γενική. Ὁ ἥλιος δὲν εἶνε ὅπως πρῶτα λαμπρὸς καὶ ζεστός. Φωτίζει πολὺ λίγο τὸν κόσμο, ὅταν μπορῇ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὰ βαρυὰ σύννεφα. Τὰ δένδρα εἶνε γυμνά. Τὰ πουλάκια πετοῦνε χαμηλά, ὡς νὰ φοβοῦνται μήπως τὰ προφθάσῃ καμμία θύελλα. Ὅλα, ὅλα φαίνονται σὰν νὰ λένε μιὰ προσευχή, μιὰ παράκλησι στὸ Θεό, νὰ τοὺς διώξῃ γλήγορα αὐτὴ τὴν ἄγρια ἐποχὴ ποὺ τὰ βασανίζει. Καὶ ὁ Θεὸς ποὺ τ' ἀγαπᾷ, γιατὶ τὰ ἔχει πλάσῃ ὁ ἴδιος, τοὺς δίδει γρήγορα τὴν ἄνοιξι, καὶ χαίρεται, γιατὶ ς' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βλέπει ὅλα τὰ πλάσματά του χαρούμενα.

Σανδὴ Μουσμὲ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Πόσον λυπηρὸν εἶνε νὰ ἐγκαταλείπῃ τις τὸ σπίτι εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη, ἀνετράφη, ἔζησε πολύ, ὅπου τὰ μικρότερα πράγματα τοῦ ἐνθυμίζουν τὰ παλιὰ τὰ χρόνια, τοὺς περασμένους καὶ εὐτυχισμένους καιρούς! Ὅσον πτωχικὸν καὶ μικρὸν ἐὰν εἶνε αὐτὸ τὸ σπιτάκι, εἶνε πάντοτε προσφιλές. Ὅσα χρόνια καὶ ἂν παρέλθουν, ὅσον εὐτυχισμένος καὶ ἂν γένῃ τις ἀργότερα, ποτὲ δὲν λησμονεῖ τὰς γλυκείας στιγμὰς ποὺ ἐπέρασεν ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην! Μὲ πόσην θλῖψιν τὸ ἀντικρύζει, ὅταν σκέπτεται ὅτι εἶνε ἴσως διὰ τελευταίαν φορά! Ὁ μικρὸς κῆπός του εἶνε ἀκόμη ἀνθισμένος· τὰ μεγάλα καὶ σκιερὰ δένδρα του, τὰ φύλλα τῶν ὁποίων κινοῦνται ἀπὸ τὸ ἀεράκι, ὁμοιάζουν ὡς νὰ ἀποχαιρετοῦν! Πόσες φορὲς δὲν ἐποτίσθησαν ἀπὸ τὸ ἴδιο μας χέρι! Πόσα ἀπ' αὐτὰ δὲν ἐφυτεύθησαν μὲ τὰ χέρια μας!

Ὅλα εἶνε εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, τίποτε δὲν ἀλλάζει: σπίτι, ἄνθη, δένδρα ἔχουν τὴν αὐτὴν ἁρμονικὴν ἡσυχίαν. Μόνον ἡ ψυχὴ ἐκείνου ποὺ ἀποχωρίζεται ὅλα αὐτὰ τὰ προσφιλῆ ἀντικείμενα, ποὺ φεύγει διὰ πάντα ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, εἶνε ἐν ταραχῇ!

Ἐξόριστος Ἀτθὶς

Η ΑΥΓΗ

Πρόβαλες αὐγοῦλα,
πρόβαλες αὐγή,
ποὺ στὸν κόσμο χύνεις
μιὰ γλυκειὰ πνοή.

Πρόβαλες αὐγοῦλα,
προβαλες αὐγή.
κι' ἄνθος ξεφυτρώνει
στὸ χλωρὸ κλαδί.

Πρόβαλες αὐγοῦλα,
πρόβαλες αὐγή,
κι' ἔλαμψ' ἀπ' τὸ φῶς σου
ὅλη μας ἡ γῆ.

Πρόβαλες αὐγοῦλα,
πρόβαλες αὐγή,
κι' ἄρχισε νὰ ψάλλῃ
πάλι τὸ πουλί.

Γλυκὺ Πορελθὸν

Ο ΚΩΔΩΝ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ὁ πρίγκιψ Βισμαρκ, (1815 — 1898), πρὸ τῆς Γερμανικῆς Ἑνώσεως εἶχε διορισθῇ πρέσβυς εἰς Φραγκφούρτην, καὶ κατῴκησεν εἰς μίαν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς κώδων ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ διαμερίσματός του καὶ τοῦ πρώτου πατώματος ὅπου κατῴκει ὁ ὑπηρέτης του. Προσκαλέσας τότε τὸν ἰδιοκτήτην τῆς οἰκίας, τῷ εἶπεν:

— Ἀνάγκη νὰ βάλετε ἕνα κώδωνα διὰ νὰ προσκαλῶ τὸν ὑπηρέτην μου.

— Αὐτό, ἀπήντησεν ὁ ἰδιοκτήτης, δὲν περιλαμβάνεται εἰς τοὺς ὅρους τῆς μισθώσεως. Ἡ ἐξοχότης σας δύναται νὰ βάλῃ τὸν κώδωνα δι' ἰδίων της ἐξόδων.

— Καλά, ἀντικρύνησεν ὁ Βισμαρκ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως. Θὰ φροντίσω ἐγώ.

Τὴν ἐπαύριον ὁ οἰκοδεσπότης, κατοικῶν εἰς τὸ ἄνω πάτωμα τῆς ἰδίας οἰκίας, ἀκούει ἐκπυρσοκρότησιν πιστολίου προερχομένην ἀπὸ τὸ οἴκημα τοῦ Βισμαρκ. Σπεύδει ἔντρομος νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, καὶ εὑρίσκει τὸν ἐνοικιαστήν του νὰ γεμίζῃ ἐκ νέου τὸ πιστόλιόν του, ἐνῷ τῷ λέγει:

— Μὴ ἐνοχλεῖσθε, κύριε, ἐκάλεσα ἁπλῶς τὸν ὑπηρέτην μου. Ἐλλείψει κώδωνος, θὰ μεταχειρίζωμαι πάντοτε αὐτὸ τὸ μέσον τῆς προσκλήσεως.

Ὁ κώδων τότε ἐτάθη αὐθωρεί.

Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Εἷς ἀστρολάγος τοῦ ΙΕ' αἰῶνος προεῖπε τὸν θάνατον μιᾶς κυρίας, τὴν ὁποίαν ὁ Λουδοβίκος ΙΑ' ἠγάπα πολύ, καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἡ κυρία αὕτη ἀπέθανεν ἀκριβῶς καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀστρολόγος εἶπε. Μαθὼν τοῦτο ὁ βασιλεὺς καὶ ἀγανακτήσας, διέταξε καὶ τοῦ ἔφεραν τὸν ἀστρολόγον:—«Σὺ ποὺ προβλέπεις κάθε τί, τῷ εἶπεν, εἰπέ μου λοιπὸν πότε σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἀποθάνῃς;»

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν ἐρώτησιν ὁ πτωχὸς ἀστρολόγος τὰ ἔχασε καὶ προσεπάθει ν' ἀποσυρθῇ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, διότι ἐνόησε διὰ ποῖον λόγον ὁ εὐσέβιστος μονάρχης τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Τέλος ἐσκέφθη καὶ ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:—«Ἐξέχασα, εἶπε, τὴν ἀκριβῆ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου· ἔχω ὅμως προσέξῃ, ὅτι θὰ ἀποθάνω τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς Μεγαλειοτητός σας.»

Φόβος καὶ τρόμος κατέλαβε τὸν βασιλέα ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης· καὶ εἰς τὸ ἑξῆς διὰ νὰ προφυλάττῃ τὴν ἰδίαν του ζωήν, ὁ Λουδοβίκος ἐπεριποιεῖτο ὑπὲρ τὸ δέον τὸν ἀστρολόγον.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) *Ἀστελπις Ἐλπὶς*

ΔΙΑ ΤΟ ΡΕΖΙΛΙ

Τὸ ἀκόλουθον ἐπεισόδιον συνέβη εἰς τὸν διάσημον μουσικοσυνθέτην Μπιζέ, κατὰ τὴν ταξείδιον αὐτοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ. Ὁ Μπιζὲ κατέλυσεν εἰς ξενοδοχεῖον, ἀλλ' ἔτρωγεν ἀλλοῦ. Μάτην ὁ ξενοδόχος τοῦ ἐπανελάμβανε καθημερινῶς μὲ ἱκετευτικὸν τρόπον:—Πιστεύω ὅτι θὰ φάγετε ἀπόψε σ' ἐμᾶς, ἐκλαμπρότατε!! — Ὄχι, ἀπήντα ὁ Μπιζέ, ἔδωσα τὸν λόγον μου εἰς φίλους.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἐν στάσει ἀπελπισίας ἀνέκραζε: — Τί δυστυχία γιὰ μένα, ἐκλαμπρότατε! μὲ κάμνετε... ρεζίλι!

Ὅταν τέλος ὁ μουσουργὸς ἐζήτησε τὸν λογαριασμόν του, ἀνέγνωσε καὶ τὰς τέσσαρας αὐτὰς λέξεις: «Δέκα γεύματα, 50 φράγκα». — Μὰ ποτέ μου δὲν ἔφαγα ἐδῶ, διεμαρτυρήθη ὁ Μπιζέ. — Ἂν ἐτρώγατε δὲν θὰ σᾶς ἐκόστιζαν παρὰ τριάντα μόνον φράγκα, παρετήρησεν ὁ ξενοδόχος.—Ἀ! καὶ τὰ εἰκοσι περιπλέον; — Ἐκεῖνα εἶνε διὰ τό... ρεζίλι, ἐκλαμπρότατε!!!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Σημαιοφόρος Ἑλλὴν*

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ

Ἰρλανδὸς βουλευτής, γνωστὸς διὰ τοὺς μαργαρίτας του, ἔλεγε ποτὲ ἀγορεύων:

— Δὲν ἐννοῶ, κύριοι, διατί ἀνέμιξαν εἰς τὴν συζήτησιν αὐτὴν τοὺς μεταγενεστέρους. Διατί νὰ ὑποφέρωμεν ἡμεῖς χάριν τῶν μεταγενεστέρων; Τί ἔκαμαν χάριν ἡμῶν οἱ μεταγενέστεροι;

***

Ὁ ἴδιος εἰς ἄλλην ἀγόρευσίν του, εἶπε:

— Θὰ ἤδιδα, κύριοι, τὸ ἥμισυ, τί λέγω; καὶ ὁλόκληρον τὸ πολίτευμα, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σώσω τὸ ὑπόλοιπον.

Ἀεροπεζοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸς διάλογος.

— Γιατί, Λιλή, δὲν βγῆκε σήμερα περίπατο ὁ Ἥλιος;

— Γιατὶ τὸν μάλωσε ὁ μπαμπᾶς του, ποὺ ἔπαιζε χθὲς ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τὰ σύννεφα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χαρᾶς τῶν Ἑλλήνων

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΚΑΤΣΑΡΙΣ
Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον
Μέγας Ἀλέξανδρος
(νῦν *Πόθος τοῦ Ἑλληνισμοῦ*)
Εἰς τὸν 11ον Διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
[Ἴδε Διάπλασιν 1909, σελ. 423.]

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Θέμα: Πρωϊνὴ Προσευχὴ

Ὅταν σηκόνεσθε τὸ πρωῒ καὶ ἀνοίγετε τὸ παράθυρόν σας καὶ βλέπετε τὸ θαυμάσιον θέαμα τῆς ἀφυπνιζομένης κτίσεως, ὁ νοῦς σας βεβαίως ὑψόνεται πρὸς τὸν Κτίστην, πρὸς τὸν Θεόν. Θέλετε νὰ προσευχηθῆτε εἰς Αὐτόν, νὰ Τὸν ὑμνήσετε ὅπως τὰ πουλιά, νὰ Τὸν εὐχαριστήσετε διὰ τὸ θεῖον δῶρον τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ζωῆς, νὰ Τὸν παρακαλέσετε ὁλοψύχως νὰ σᾶς χαρίσῃ εὐτυχῆ καὶ ὡραίαν τὴν ἡμέραν σας...

Τί Τῷ λέγετε τότε; Ποίας λέξεις ψιθυρίζουν τὰ ἱκετευτικὰ καὶ εὐγνώμονα χείλη σας;

Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐκκνοποιοῦν τελείως αἱ στερεότυποι προσευχαὶ τῶν Ἱερῶν Βιβλίων, τὰς ὁποίας μανθάνετε εἰς τὸ Σχολεῖον. *Κάτι ἄλλο, πλέον ἁπλοῦν, πλέον ἐγκάρδιον, πλέον ἰδικόν σας*, θὰ ἠθέλατε νὰ ἅπῃτε πρὸς τὸν οὐράνιον Πατέρα σας. Καὶ πολλάκις τὸ λέγετε, μετὰ τὴν τυπικὴν Προσευχήν.

Λοιπόν, αὐτὸ τὸ *κάτι ἄλλο* θὰ τὸ βάλετε σήμερον εἰς στίχους. Θὰ γράψετε μίαν ἔμμετρον, ἰδικήν σας, Πρωϊνὴν Προσευχήν, καὶ θὰ μοῦ τὴν στείλετε διὰ τὸν Μικρὸν αὐτὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμόν, τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

1.— Τὸ ποιημάτακι δὲν πρέπει νὰ ἀποτελῆται ἀπὸ περισσοτέρους τῶν *εἴκοσι* στίχων, οἱουδήποτε μέτρου. (Προσέξατε: ὅταν λέγωμεν στίχον, δὲν ἐννοοῦμεν στροφήν· ἡ στροφὴ ἐκτὸς διστίχος, τετράστιχος, ἑξάστιχος κτλ. ὁ στίχος εἶνε ἕνας, μόνος του, *μία ἀράδα.*) Συντομώτερα ποιήματα εἶνε δεκτά· ἐκτενέστερα ὅμως ἀπαράδεκτα.

2.— Γλῶσσα πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἡ συνήθης τῶν ποιημάτων τῆς Διαπλάσεως. Ποιήματα εἰς ἐπιτηδευμένην δημοτικὴν ἢ εἰς ὑπερκαθαρεύουσαν, δὲν ἔχουν καμμίαν ἐλπίδα βραβείου.

3.— Τὸ ποίημα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον καθαρά, εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, μὲ τὸν τίτλον «Ἀπάντησις εἰς τὸν ποιητικὸν Διαγωνισμόν», καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ τὸ ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διαγωνιζομένου.

4.— Διότι καὶ εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν μὲν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1910, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν δέκα, εἰς γραμματόσημον, οἱ λοιποὶ Συνδρομηταί.

5.— Ποιήματα διὰ τὸν Διαγωνισμὸν γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου.

6.— Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμούς, τὰ ἑξῆς βλέπετε εἰς τὸν Ὁδηγόν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφάλαιον ς', ἄρθρον 3, § α', β', γ', (φυλλάδιον 1—2, σελὶς 12.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βροχὴ ἀπὸ κομψὲς κάρτες καὶ ἀπὸ ἐπισκεπτήρια κατέκλυσε τὸ γραφεῖόν μου τὴν Πρωτοχρονιάν Εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ἀγαπητούς μου φίλους καὶ τὰς φίλας ποὺ ἐνθυμήθηκαν νὰ μοῦ στείλουν πάλιν τὰς ὡραίας εὐχάς των. Ἤθελα νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ, ἀλλ' εἶνε τόσοι πολλοί, ὥστε τὸ φύλλον θὰ ἐγέμιζε μὲ ὀνόματα.

Καὶ ὁ κ. Φαίδων ἐπίσης μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω ὅσους τὸν εὐχήθησαν τὴν πρωτοχρονιάν, καὶ ὅσους εἶχαν τὴν εὐγένειαν νὰ στείλουν τόσον εὔμορφες κάρτες εἰς τὰ κοριτσάκια του, τὴν Κάκιαν καὶ τὴν Λουλούκαν.

Χρυσῆ Καρδιά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνεκρίνα, ὡς βλέπεις σήμερον, διότι ἡ ὡραία ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ ὅτι σοῦ ταιριάζει. Καὶ βέβαια ποῦ ἐστερεῖσο πολύ, ὅταν δὲν ἤσουν γραμμένη εἰς τὸ περιοδικόν μας. Ἀλλ' ἀναπληρώσε τώρα τὴν ἔλλειψιν καὶ γράψε μου συχνά.

Ἐλήφθησαν ὅλα, *Λευκὴ Περιστερά*. Εἶσαι μικρούλα ἀκόμη, ἀλλὰ φαίνεσαι ἐξυπνη καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς εἰς τοὺς Διαγωνισμούς. Μὴ ξεχνᾶς νὰ σημειώνῃς τὴν ἡλικίαν σου εἰς ὅλας σου τὰς ἀπαντήσεις, διότι δὲν ἀρκεῖ ποῦ μοῦ τὴν εἶπες εἰς τὸ γράμμα σου· μπορεῖ νὰ τὸ ξεχάσω. Ἔχω, βλέπεις, χιλιάδες παιδιά!

Ἐλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιμεληθῇς ὀλίγον τὸ γράψιμόν σου. Προπάντων νὰ μὴ βιάζεσαι ὅταν γράφῃς. Σιγὰ-σιγά. Τὸ ξέρω ὅτι ἔχεις πολλὰ μαθήματα καὶ ὅτι μετὰ *βίας* συντάσσεις μίαν ἐπιστολήν, ἀλλὰ δὲν γίνεται ὁ κόσμος ἂν ἀργήσῃς ἀκόμη πέντε λεπτά. Καὶ ἄμα μιὰ φορὰ συνειθίσῃς νὰ καθαρογράφῃς, θὰ τὸ κάμῃς καὶ ὅταν βιάζεσαι.

Νὰ ἕνα ὡραῖον πρωτοχρονιάτικον δῶρον ποῦ μοῦ ἔκαμες ἡ *Καρδία Ἑλληνίδος*: ἕνα ξεσπάθωμα! Δηλαδὴ μοῦ ἐνέγραψε μίαν νέαν συνδρομήτριαν. Τὴν εὐχαριστῶ πολύ, καὶ παρακαλῶ ὅλους τοὺς φίλους μου νὰ τὴν μιμηθοῦν. Ἕνα ξεσπάθωμα εἶνε τὸ καλλίτερον διὰ τὴν Διάπλασιν δῶρον.

Οἱ φίλοι μου *Μικρὸ Διαβολάκι* καὶ *Μικρὸς Δόγης* (πρὸς τοὺς ὁποίους ἔστειλα τὰ βραβεῖα) μοῦ γράφουν τὰ ἑξῆς: «Χίλια εὖγε ἀληθῶς ἀξίζεις μὲ τὰς καινοτομίας τοῦ 1910. Τώρα πλέον μὲ τὰ Νέα καὶ Περίεργα, τὴν Σελίδα Συνεργασίας, τὸ νέον καὶ θαυμάσιον μυθιστόρημα «Τιάρκος καὶ Ζινέττα», τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς καὶ ὅλην τὴν ἄλλην ἐκλεκτὴν ὕλην, ἔγινες ἡ Διάπλασις, τὴν ὁποίαν ὠνειρευόμεθα, ἡ ἰδεώδης Διάπλασις! Μόνον ἡ πολυτελὴς ἔκδοσις λείπει ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὴ πλέον εἶνε ἔργον ἰδικόν μας, ἀρκετὰ ἐκοπιάσες Σύ. Πρέπει νὰ βγάλωμεν τὸ σπαθὶ ἀπ' τὴ θήκη καὶ νὰ μὴν τὸ βάλωμεν ἐὰν δὲν τὸ κατορθώσωμεν. Καὶ εὐχόμεθα, ὅταν τοῦ χρόνου θὰ Σοῦ ξαναγράψωμεν, νὰ ἔχῃ πραγματοποιηθῇ καὶ αὐτό. Ζήτω λοιπὸν ἡ νέα Διάπλασις! Ζήτω τὸ ξεσπάθωμα!»

Ἀνεμώνη τῶν Πατησίων, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλά. Εἶδες ὅτι ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Λευκῶν Λέξεων ἐπροκηρύχθη ἐνωρίτερα ἀφ' ὅ,τι ἐπερίμενες. Δὲν ἔχεις ἄδικον ποῦ τὸν πρωτιμᾷς ἀπ' ὅλους! Τὸ ψευδώνυμον τῆς ἐκλογῆς σου ὡραῖον τωόντι.

Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Παναρούνα*. Εἴθε νὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ πατριωτικαί σου εὐχαί. — Ναί, κάθε πράγματος ἡ ἀρχὴ εἶνε πάντοτε δύσκολος. Ἀλλὰ πῶς νὰ γίνῃ, ἀφοῦ διὰ νὰ τελειώσῃ κάτι τι, πρέπει πρῶτα... νὰ ἀρχίσῃ;

Ἡ ἀγαπητή μου παλαιὰ φίλη *Λιλὴ Σπ. Ἀραβαντινοῦ*, γνωστοτάτη ἄλλοτε εἰς τὸν κύκλον μας μὲ τὸ ψευδώνυμον *Ἐλικωνιὰς Παρθένος*, μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς ἀραβῶνάς της μετὰ τοῦ κ. Σπ. Βέλλα. Εὔχομαι ἀπὸ καρδίας πᾶσαν εὐτυχίαν, καὶ νὰ μὴ ξεχάσῃ, ὅπως μοῦ ὑπόσχεται.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Ὁ «Μυλωθρός», ὁ «Ἵππος καὶ τὰ στρείδια», μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τῆς *Μακεδονικῆς Ἐλπίδος*. — «Ἄχρηστον Χρῆμα», τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*. — Ὁ «Χειμὼν» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος*. — «Ἡ ἀκριβὴ καὶ εὐθυνὴ κεφαλή» τῆς *Κεφαλληνιακῆς Αὔρας*. — τὸ «Ρυάκιον» τῆς *Μικρᾶς Βοσκοπούλας*. — τὸ «Πουλάκι καὶ Παιδάκι», ποίημα, καὶ ἔμμετρα Παιδικὰ Πνεύματα τῆς *Κυματιζούσης Κυανολεύκου*. — «Ἀλλαγή» τῆς *Μασκώτ*. — «Μάθημα Ἠσυχίας» τοῦ *Ἀεροπεζοναύτου*. — «Διάλογος» τῆς *Χαρᾶς τῶν Ἑλλήνων* καὶ Παιδ. Πνεύματα· — «Τριαντάφυλλα» τοῦ *Ρηγολέττου*. — «Τὸ θάρρος ἀπέναντι τοῦ θανάτου» τοῦ *Δωδωναίου*. — τὸ «Ὄνειρον τῶν Χριστουγέννων» τοῦ *Σημαιοφόρου Ἑλλήνος*. — «Ἀνέκδοτον» τῆς *Νέας Ἰαπωνίδος*.

Ἀπορρίπτονται: «Ὁ Λαίμαργος τιμωρεῖται». — «Στὸ Περιοδικό μας» (κολακευτικὸν ἀλλ' ἄχρεον). — «Ἡ ἐλογὴ τοῦ δώρου» (παρόμοιον ἐδημοσιεύθη). — «Ἀνέκδοτον τοῦ Φρειδερίκου» (πασίγνωστον). — «Ὁ ἀγενεὶς πρέσβυς» (ὁμοίως). — «Εὐφυὴς συνταγή». — «Ἡ Πυρκαϊά» (πολὺ ὡραῖον, ἀλλ' ἐπρόλαβεν ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινός*). — «Λεπτότης ἐνὸς ἐπαίτου». — «Ἡ Κατινούλα καὶ ὁ Γιάγκος» κτλ. — «Πληρόνει τὰ χρέη του». — «Μία ἐπίσκεψις τοῦ Ἐρρίκου». — «Οἱ χάλικες» (πρὸ ὀλίγου ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν «Διάπλασιν» παρόμοιον.) Οἱ ἀπορριπτόμενοι νὰ μὴ ἀπογοητεύωνται ἀλλὰ νὰ μοῦ ξαναστέλλουν. Οἱ ἐγκρινόμενοι νὰ μὴ ἀνυπομονοῦν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Θαλασσοκράτωρ*, α. (Δ.Φ.) *Τατοῦ*, κ. (ὄχι) *Μικρὸς Ἥρως*, α. (Α.Κ.) *Κύκνος Μυτιλήνης*, α. (Μ.Π.) *Ποθητὴ Κωνσταντινουπόλεις*, α. (Σ Α.) *Γρί-Γρί*, κ. (Μ.Κ.) *Ἀγνώριστη*, κ. (Θ.Π.) *Πρωτοχάραγμα*, κ. (Π. Π.) *Ἡ Λατρευτή μας Σταυροφόρα*, α. (!+X) *Φοῖβος Ἀπόλλων*, α. *Ἄτρωτος Ἀχιλλεύς*, α. *Ἑλληνικὴ Ἑνόησις*, α. (Ο.Ε) *Ἑλληνὶς Μοῦσα*, κ. (Η.Δ.Α.) *Στέφανος Δόξης*, α. (Ζ.Ρ.) *Φαιδρὸς Ἀδάμας*, κ. (Φ.Α.) *Ἀνθοστόλιστὶς Ἐξοχή*, κ. (Ι.Π.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Πατριώτης τοῦ Ὁμήρου, α. *Εὐγενὲς Ἰδεῶδες*, α. *Παπαρούνα*, κ. *Ἄγκυρα τῆς Σωτηρίας*, κ. *Βασίλισσα τῆς Κιλλαρῆς*, κ. *Γαλανή μας Σταυροφόρα*, α. *Μονάκριβη Χαρά*, κ. *Ἡλιόλουστος Πρωΐα*, κ. *Ὄγου Σπιά*, α. *Τρεχούμενο Νερό*, α. *Ἑσπερινὴ Γαλήνη*, κ. *Μαντεῖον τῶν Δελφῶν*, κ. *Κοκκινόκοκουφη*, κ. *Χρυσοῦν Δέρας*, α. *Ὀπασία Παραβείσου*, κ. *Βοσκὸς τῆς Ἐρήμου*, α. *Δάφνης Κλωνάρι*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία κράσις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς : Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματι, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν : τὸ *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας* (0) μὲ *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*, *Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχον*, *Ζανθὴν Μουσμέ*— ἡ *Οὐρανία Μολπὴ* (0) μὲ *Ἰδιόιρόπον Νεάνιδα*, *Μαῦρα Μάτια*, *Ζακυνθινὸν Πανοῦν*, *Ἰδανικότητα*, *Σιλφίδα*, *Ἀριδολούριδο*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Δόλτωρα Κοὺν* (τὸ ἐσημείωσα καὶ εἰς τὰς λύσεις σου·) *Ἀπόλλωνα* (ἐλήφθη·). *Δαφνοστεφῆ Σημαίαν* (ἐλήφθησαν ὅλαι· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ δι' ὅσα ὡραῖα γράφεις· τὰ ποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν ἐντὸς ὀλίγου·) *Ἥρωα τοῦ 21.* (ἐνεκρίθη εἰς τὸ 4ὸν φύλλον· πῶς δὲν τὸ εἶδες ;) *Κεφαλληνιακὴν Αὔραν* (εὐχαριστῶ θερμῶς·) *Γ.Ν.Σ.* (ἔλαβα·) *Ταοῦ* (πολὺ καλὰ ἔκαμες·) *Σημαιοφόρον Ἑλληνα* (ὡραῖαι αἱ γελοιογραφίαι τοῦ σπιτικοῦ· ὁ Ἀζαρίας ἐγέλασε πολύ·) *Δημ. Α. Σούλ.* (νὰ διαβάσῃς τὸν Ὀδηγόν· αὐτὰ ποῦ μοῦ στέλλεις εἶνε παρὰ τοὺς κανονισμούς·) *Χαρὰν τῶν Ἑλλήνων* (κ' ἐγὼ ἐχάρηκα πολὺ ποῦ σ' ἐγνώρισα·) *Γυμνάσιον Ἰωαννίνων* (ἐλήφθη· εὐχαριστῶ· ναί, πάντοτε πρέπει νὰ σημειώνῃς καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου·) *Κυματίζουσαν Κυανόλευκον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν·) *Μασκὼτ* (τὸ πρῶτον ποῦ μοῦ στέλλεις μαρτυρεῖ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γράψῃς ὡραῖα· ἀλλὰ καθὼς καὶ σὺ λέγεις, χρειάζεται ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή·) *Ἀγγελικὴν Ν. Δ.* (τώρα ἡ προθεσμία ἐπέρασε· πιθανὸν ὅμως νὰ ἐλήφθη ἡ συλλογή σου, καὶ θὰ τὸ μάθῃς μετ' ὀλίγον ποῦ τελειόνει ὁ πρῶτος γῦρος· δυστυχῶς τώρα δὲν εὐκαιρῶ νὰ ψάξω καὶ νὰ σοῦ 'πῶ·) *Ι. Φ.* (ἐλεύθερα εἶνε καὶ τὰ δύο·) *Φλάμπουρο τῆς Λευτεριᾶς* (ἔστειλα 11ον τόμον·) *Οὐρανίαν Μολπὴν* (ἐστάλη ἐκ νέου ἀπόδειξις·) *Κόρην τῆς Μακεδονίας*, *Κρητικὴν Ἀκρογιαλιάν*, *Ἀλεξάνδραν* καὶ *Δανάην Δ.*, *Ἀθάναιον Ἑλλάδα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *6 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Μετὰ τὴν μικρὰν ὡς ἐκ τῶν ἑορτῶν ἀνωμαλίαν, κανονισθείσης πλέον τῆς ἐκδόσεως,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

θὰ ἐκδίδεται τοῦ λοιποῦ καὶ θὰ πωλῆται εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ ταχυτικὰ

ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ εἶνε ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΝ καὶ θὰ ἔχῃ, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, καὶ ἄρθρον τοῦ κ. ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 26 Ἰανουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Φεβρουαρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

44. *Λεξίγριφος.*

Νύμφην μὲ συνδέσμους δύο
Ἂν θελήσῃς νὰ ἑνώσῃς,
Γνωστὴν πόλιν τῆς Ἠπείρου
Παρευθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχιτζῆ Μεχμὲτ

45. *Μεταγραμματισμός.*

Ὅπως εἶμαι, φιλὲ λύτα,
Κοπιάζεις νὰ μὲ λύσῃς·
Ἀντὶ Κάππα, Ρῶ ἂν βάλῃς,
Κοινὸν σχῆμα θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Σελήνης

46. *Ἀνασυλλαβισμός.*

Ὅπως εἶνε ἂν τἀφίσῃς,
Βράζεται στὰ μαγειρεῖα,
Ἂν τὸ ἀνασυλλαβίσῃς,
Παίζεται στὰ καφενεῖα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δεξασμένης Γαλανολεύκου

47. *Δημῶδες Αἴνιγμα.*

Κλείνω δύο σεντουκάκια
Καὶ τὰ κρόσσια ἀφίνω ἀπέξω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου

48. *Γωνία.*

```
+ * * * * * * = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
  + * * * * * = Ἀρχαία Βασιλόπαις.
* * + * * * * = Ἀρχαία χώρα Γερμ.
* * * + * * * = Προφητεία.
* * + * * * * = Βασιλεὺς Μακεδονίας.
  * + * * * * = Ἱερὸν πλοῖον.
    + * * * * * = Ἱερὸν σύμβολον.
```

Οἱ σταυροὶ σχηματίζουν Σάτυρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ζιλχὰ Χανούμ

49. *Ἀστήρ.*

```
*     *     *
*     *     *
    * * *
* * * A * * *
    * * *
*     *     *
*     *     *
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νἀναγινώσκεται : καθέτως κράτος τῆς Ἀμερικῆς, ὁριζοντίως Μοῦσα, διαγωνίως δὲ φυτὸν καὶ ἀρχαῖος Γεωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἶμαι Ζακυνθία

50. *Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.*

Ἐπίρρημα χρόνου—Σύνδεσμος=Φωνῆεν+
Μέρος τοῦ σώματος — Σύμφωνον = Θεὸς Αἰγύπτιος+
Ἐπίρρημα χρόνου—Θεὸς=Ἄρθρον κατὰ δοτικήν.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων : Μοῦσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλανῆς Σταυροφόρας

51. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀναγραμματισμοῦ.*

Νἀναγραμματισθοῦν αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις οὕτως, ὥστε τὰ δεύτερα γράμματα τῶν νέων λέξεων νἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν χρονικὴν διαίρεσιν :

1, Ἀργοναύτης. 2, Στοιχεῖον. 3, Μουσικὸν ὄργανον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θριάμβου τοῦ Ἑλληνισμοῦ

52. *Ἐλλιποσύμφωνον.*

ου — αει.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Μαντζουράνη

53. *Γρῖφος.*

```
      καὶ              καὶ              καὶ
   καὶ    καὶ       καὶ    καὶ       καὶ    καὶ
      θν               θν               θν
   καὶ    καὶ       καὶ    καὶ       καὶ    καὶ
      καὶ              καὶ              καὶ
      πα               πα               πα
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατρὶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49—52

491. Πετραχῆλι (πέτρα, χείλη.)—492. Λάρισσα (λά, ρίς, σά.)— 493. Γέρας-δέρας-κέρας-τέρας-πέρας.—494. Θύμος-Μῦθος.

495.
```
        Α
      Η Ρ Α
    Ε Ρ Α Τ Ω
  Τ Ο Υ Ρ Κ Ι Α
Π Ε Ι Ρ Α Ι Ε Υ Σ
Υ Δ Ρ Ο Σ Τ Α Τ Ι Κ Η
```

496. Ἔννοῶ ὅ τὸ ἓν εἶνε δύ γράμματα, ε, ι καὶ ὅτι τὸ δύ εἶνε τρία γράμματα, δ, υ, ο —497—501. Τ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ ΛΑ : *ἔλαφος, κλάδος, μελάτη, πλάτος, κοιλάς*.—502. ΒΑΛΑΝΟ (ΒΑβυλών, ἐΛΑτη, ΟὐραΝΟΣ.)—503. Ἀ θρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον.—50 Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

505. Βουκεφάλας (βοῦ, κέ, φά, λά, ς.)— 506. Ἀντώνιος (ἄν, τό, νῖ, ὡς.) — 507 Κλάδος-κάδος.

508.
```
O         E         O
  A     Υ     K
    O   Ρ   T
      I I A
Π Ε Λ Ο Π Ι Δ Α Σ
      A I O
    O   Δ   P
  Υ     H     O
Σ       Σ       Σ
```

509. *Ὁ δειλὸ τῆς παριδο προδότης δοι* (Ἡ ἀνάγνωσι ἐξ ἀρχῆς κατ σειράν, ἀλλ πάντοτε ὑπερ πηδωμένου ἑνὸ στοιχείου.) 510 Ἀγαπᾶτε τοὺ ἐχθροὺς ὑμῶν.—511-513. 1, *Ἀμνός* [τὸ ΣΟΝ ΜΑνθάνε.] 2, ΒΟΥΣ (ΣΥ Ο Βασιλεύς... 2, *Ἀλκη* (Ἡ ΚΛΑγ(ή...)—514. Ὁ ἔχω τὸ μεγαλήτερον κεφάλι.— 515. *Ἐπιθημ διακαῶς ἐν βραβεῖον πρῶτον.* (ἐπὶ θυμῷ διά κα ὡς-ἐν βρα Βίων πρὸ τῶν.)

516. Παρίσιοι (πάρῃς, ι, οἱ.)— 517. Γε νυμήδης (γα, νῖ, μῖ, δῆς.) — 518. Χάκων Λάκων.—519. Τὸ σφουγγάρι.

520.
```
B         K         Σ
  E     I     A
    N K I
  A P T E M I Σ
    N P T
  I     Ω     I
A       N       A
```

521. *Ἔσο λιτός* (Ἡ ἀνάγνωσις κα τὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐκ δεξιῶν ἐναλ λάξ.)—522. ΚΟ ΔΡΟΣ - ΝΑΡΣΗΣ (ΚαρπεΝήσιον, Οὐ ρΑνία, ΔῶΡον, ΡωΣία, Ὀρφεὺς, ΣειΣμός) —524. Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακαρίζε.— 524. *Ὁ Πηνειὸς ποταμός* (ο, πῖ, νι, ὡς ποτά, μ' ὡς.)— 525. *Ἡ σκέψις ὑφαίνει λόγος κεντῇ* (εἰς καὶ ψ' εἰς ὢφ' ἐν νῖ-ολο ὡς κ' ἐν τᾶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΑΣ»

ΠΡΟΣ ΔΙΑΔΟΣΙΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ζητοῦνται μέλη πανταχόθεν. Συνδρομὴ μη νιαία πεντηκοντάλεπτος. Τὴν 20 Φε βρουαρίου κλήρωσις τῶν Ἀθηναϊκῶν μελῶν διὰ τὰς θέσεις.—Ἀπευθυντέον : Π. Γ. Γε ροντίτην, Ἐθνικὸν Ὀφθαλμιατρεῖον, Ἀθήνας. ***Πρόεδρος*** ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ *(1,30)*

Ἀνταλλάσσω δελτάρια (καλλονὰς) μεθ' ἁπάντων τῶν συνδρομητῶν τῆς «Διαπλάσεως». Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Ἠλίας Γ. Τσεμπερόπουλος, Σύρος. *(1,40)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ, Ὁδὸς Σοφοκλέους 7, Στοὰ Πάππου.